

Sygn. akt II CSK 789/18

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa W. G.

przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 4 lipca 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 15 września 2017 r. zasądził na rzecz powoda od pozwanego kwotę 94 507 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 91 407 zł od dnia 7 maja 2013 r., a do kwoty 3 100 zł od dnia 8 września 2017 r. tytułem odszkodowania obejmującego utratę wartości nieruchomości stanowiącej jego własność oraz kosztów modernizacji akustycznej budynku mieszkalnego.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten tylko sposób, że datę początkową płatności odsetek ustawowych ustalił na dzień 20 czerwca 2017 r., oddalił powództwo o odsetki

za okres od 7 maja 2013 r. do 19 czerwca 2017 r., a w pozostałej oddalił apelację pozwanego.

W skardze kasacyjnej pozwany powołał podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączył z koniecznością udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy opinia biegłego sądowego rzeczoznawcy majątkowego, świadomie pozbawiona przez niego cech operatu szacunkowego może stanowić dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego.

Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskazuje, w ocenie skarżącego naruszenie przez Sąd Apelacyjny art. 278 § 1 k.p.c. przez oparcie się w całości na opinii biegłego, która wiąże spadek wartości nieruchomości położonej w obszarze ograniczonego użytkowania z emisją ponadnormatywnego hałasu, oznacza, że Sąd przerzucił na biegłego obowiązek ustalenia faktów w postaci przyczyn spadku wartości oraz oceny prawnej w zakresie ustalenia odpowiedzialności pozwanego za powstałą szkodę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoczeniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Przedstawienie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłanki występowania istotnego zagadnienia prawnego nakłada na skarżącego obowiązek sformułowania tego zagadnienia oraz przedstawienia odrębnej, pogłębionej analizy prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2002 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151, z dnia 2 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Wymaganie to dotyczy przytoczenia argumentów wskazujących na rozbieżne oceny prawne lub możliwość takich ocen w kontekście przepisów, w związku z którymi zagadnienie zostało sformułowane. Powinno ono odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści tego przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, ale nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia. Jednocześnie rzeczą skarżącego jest wykazanie, że rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego jest konieczne do rozpoznawania tej sprawy oraz innych podobnych spraw. sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi to być zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze. Sformułowane przez skarżącą zagadnienia nie spełniają tych wymagań, ponieważ poruszona w nich problematyka nie wypełnia przesłanek istotności i nowości. Podniesione przez skarżącego wątpliwości były przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, które doprowadziły do wyjaśnienia relacji pomiędzy art. 278 k.p.c. i art. 156 i 157 u.g.n. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2012 r., III CSK 127/11, z dnia 7 lipca 2016 r., III CSK 317/15, z dnia 24 listopada 2016 r., II CSK 100/16, z dnia 21 marca 2019 r., II CSK 54/18, niepublikowane). Skarżący pominął zawarte w nich zapatrywania i argumenty. Nie podał także, że zaistniały ważne powody do zmiany tych stanowisk i podjęcia tej problematyki po raz kolejny. Uzasadnienie tej przesłanki nie wypełnia ustawowego wymagania, prowadząc w istocie do uzyskania odpowiedzi co do prawidłowości rozstrzygnięcia w realiach tej sprawy.

Dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest wykazanie przez skarżącego, drogą odrębnego wywodu, że bez wątpliwości

doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, które miały wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymagania naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Na takie odczytanie powołanej przesłanki nie wskazuje wnioski skarżące. Opisany w uzasadnieniu charakter dowodu z opinii biegłego, jego funkcja, rola i znaczenie dla rozpoznania sprawy, zakres uprawnień biegłego i zasady korzystania przez sąd z wiadomości specjalnych innych osób, profesjonalistów w konkretnej dziedzinie, były przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego i wypowiedzi w piśmiennictwie prawniczym. Twierdzenie skarżącego o rażącym naruszeniu wskazanych przepisów postępowania i jego wpływie na treść rozstrzygnięcia nie zostało wykazane. Kwestionuje on w zasadzie przeprowadzoną przez Sąd ocenę opinii biegłego, pomijając, że stanowi ona składnik materiału dowodowego, co nie podlega kontroli kasacyjnej. Argumenty wniosku i jego uzasadnienia na tle dopuszczalnych podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego postanowienia nie stanowią racji dla oceny, iż jest ono konsekwencją jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, jak też, że zachodzi konieczność rozpoznania skargi kasacyjnej.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw